

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a Mgr. Moniky Chaloupkové v právní věci **žalobce: P.Š., nar. „X“, „X“**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice 532**, v řízení o žalobě **proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 23.05.2014, č. j. KrÚ 33343/2014/ODSH/14**,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání žalobce a jako věcně správné potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 18.02.2014, č. j. OSA/P-107/14-D/46, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle

ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tohoto správního deliktu se žalobce dopustil tím, že nezajistil, aby při užití vozidla Škoda Octavia, RZ „X“, na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla silničního provozu stanovená zákonem o silničním provozu, k čemuž došlo tak, že dne 19.04.2013 v 11:25 hodin nezjištěný řidič na ulici třída Míru v Pardubicích, poblíž budovy Magnum, zaparkoval uvedené vozidlo na vyhrazeném parkovišti opatřeném dopravní značkou IP 12 (vyhrazené parkoviště) s textem 9 MÍST TAXI, čímž se tento nezjištěný řidič dopustil přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Žalobci byla za tento správní delikt uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné, neboť nerespektuje ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž konkrétní žalobní námitky označil následovně:

- I. Žalovaný stejně jako správní orgán prvního stupně nevzaly v potaz „vyjádření k řízení“ ze dne 01.11.2013, které dne 05.11.2013 doručila správnímu orgánu obchodní společnost FLEET Control, s. r. o., se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, 110 00 Praha 1 – Staré Město, IČ: 241 49 322 (dále v textu i jako „FLEET Control“), a v němž byl jako řidič uvedeného vozidla v době spáchání přestupku označen M.H.L., „X“, „X“, USA, občan Spojených států amerických. Správní orgán prvního stupně k tomuto podání odmítl přihlížet, neboť, podle jeho názoru, společnost FLEET Control dostatečně neprokázala své oprávnění jednat jménem účastníka řízení. Tento názor odůvodnil tím, že mu byla dodána toliko kopie plné moci, nikoliv její originál, a proto trpěla vadou. Správní orgán měl však v takovém případě za povinnost postupovat podle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v platném znění (dále jen „správní řád“), a vyzvat podatele k odstranění vad podání. Navzdory tomu, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že tak učinil, společnosti FLEET Control to není známo a doručení výzvy popírá. Nicméně i v případě, že by tomu tak bylo, nejednalo by se o „efektivní“ výzvu k odstranění vad podání, neboť nebyla doručována též žalobci jako zastoupenému. Tím správní orgán bezdůvodně zkrátil žalobce na jeho právu oznámit řidiče vozidla a možnosti zbavit se odpovědnosti za správní delikt.
- II. Podle názoru žalobce je navíc zcela bezpředmětné, zda společnost FLEET Control měla oprávnění jednat jménem žalobce či poskytla své vyjádření jako třetí osoba. I v případě, že by ji správní orgán společně s žalobcem vyzval k odstranění vady plné moci a ti by vadu neodstranili, musel by správní orgán k vyjádření společnosti FLEET Control přihlížet jako ke svědectví nezávislé třetí osoby. Identifikace řidiče provozovatelem je pouze jednou z možností, jakým se může správní orgán o skutečnostech odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu dozvědět. Zákon totiž nespecifikuje konkrétní způsob, jakým má správní orgán tuto znalost nabýt. Je proto absurdní rezignovat na potrestání pachatele přestupku jen proto, že přestupek oznámila třetí osoba namísto provozovatele. Správní delikt žalobce tak správní orgán projednal v rozporu s ustanovením § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.
- III. Správní orgán prvního stupně také nedostatečně zjistil skutkový stav, když samotnému skutku věnuje toliko pět řádků svého rozhodnutí, zatímco ve zbytku odůvodnění rozebírá, proč rezignoval na projednání přestupku a věc projednal jako správní delikt

žalobce coby provozovatele vozidla. Správní orgán prvního stupně vycházel pouze z fotografie, z níž je patrné, že vozidlo provozované žalobcem je zaparkováno na třídě Míru v Pardubicích ve vyhrazeném prostoru parkoviště označeného dopravní značkou IP 12 – vyhrazené parkoviště (9 míst taxi). Z rozhodnutí však nelze dovodit, zda bylo zachováno těchto 9 parkovacích míst pro vozidla taxi a dále, zda vozidlo žalobce je vozidlem taxislužby. Žalobce totiž tvrdí, že jeho vozidlo takovým vozidlem je.

- IV. Konečně žalobce spatřuje podmínky pro zrušení rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně postrádalo specifikaci přestupku, jehož znaky byly protiprávním jednání řidiče naplněny. Přitom řízení o správním deliktu je možné zahájit jen tehdy, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku.

Žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce pouze blanketní odvolání, které nebylo ani přes výzvu doplněno, což je ostatně běžný postup zmocněnce žalobce - společnosti FLEET Control. Ta své námitky proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně běžně rozvádí až v rámci žaloby, nikoliv v odvolání, kde mají své místo. Žalovaný proto rozhodnutí magistrátu podrobil revizi pouze z hlediska toho, zda byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž v řízení o správním deliktu zkoumal podmínky objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, nikoliv zavinění, jak je tomu v řízení o přestupku. V postupu správního orgánu prvního stupně přitom neshledal vady, když podle názoru žalovaného bylo postupováno v souladu se zákonem a s judikatorní praxí. Pokud jde o žalobcem zpochybněné zjištění skutkového stavu, žalovaný poukázal na to, že v řízení o správním deliktu nelze posuzovat skutkový stav spáchaného přestupku. Zkoumá se pouze objektivní odpovědnost, která byla v konkrétní věci spolehlivě zjištěna. Žalovaný také sdělil, že označení osoby pana L. za pachatele přestupku je pro zmocněnce žalobce společnost FLEET Control běžným postupem i v jiných jím projednávaných správních řízeních, což svědčí o účelovém jednání s cílem zmařit projednání správního deliktu. Účelovým se jeví také tvrzení žalobce, že jeho vozidlo je vozidlem taxislužby, když s takovou námitkou přichází poprvé až v žalobě a navíc ji žádným způsobem nedokládá.

Soud předně zdůrazňuje, že podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.07.2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání (srov. rozsudek NSS ze dne 22.01.2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74). Soud není povinen se takovými námitkami opětovně zabývat, neboť není další třetí instancí ve správním řízení. Pro zhodnocení zákonnosti napadeného rozhodnutí je totiž podstatné, jakým způsobem se s těmito námitkami vypořádal správní orgán. Jestliže žalobce v žalobě napadenému správnímu rozhodnutí vady vytkne, ale jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, je zcela dostatečné, pokud se k takto obecným

námítkám vyjádří soud jen v obecné rovině. Není namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta (srov. např. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24.08.2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Tyto principy se přirozeně neuplatní za situace, kdy napadené správní rozhodnutí není přezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo nedostatek důvodů, popřípadě trpí takovými vadami, které z něj dělají rozhodnutí nicotné. V takovém případě soud napadené rozhodnutí zruší podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebo vysloví jeho nicotnost (§ 76 odst. 2 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně vyzval žalobce jako provozovatele výzvou ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 16.10.2013 k úhradě peněžitě částky ve výši 500 Kč, popřípadě k tomu, aby namísto úhrady správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Výzvu žalobce osobně převzal dne 21.10.2013. Dne 05.11.2013 bylo správnímu orgánu doručeno podání označené jako „*vyjádření k řízení*“, v němž jednatel společnosti FLEET Control J.K. sděluje, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání M.H.L., „X“, „X“, USA, občan Spojených států amerických. Současně požádal, aby správní orgán kontaktoval zmocněnce pana P.K., nar. „X“, trvale bytem „X“, adresa k doručování „X“, který zastupuje pana L. na základě plné moci a „*který dokáže, že jednání jeho zmocnitele nebylo přestupkem*“. K podání byla skutečně přiložena kopie notářsky ověřené plné moci ze dne 11.07.2013, již M.H.L. zmocnil P.K., aby jej „*zastupoval ve všech řízeních s předmětem podezření ze spáchání přestupku a taktéž k zastupování ve věcech z podezření ze spáchání správních deliktů provozovatele motorového vozidla a dalšímu zastupování před správními orgány*“. K podání byla rovněž v prosté kopii přiložena plná moc, již žalobce zmocnil společnost FLEET Control k zastupování ve správním řízení před správním orgánem prvního stupně.

Správní orgán následně vyzval společnost FLEET Control k odstranění vady podání spočívající v tom, že plná moc žalobce nemá náležitou formu, neboť se jedná o prostou kopii. Správní orgán stanovil k odstranění vady pětidenní lhůtu ode dne doručení výzvy, která byla podle přiložené elektronické dodejky doručena do datové schránky společnosti FLEET Control dne 06.11.2013. Společnost na ni nicméně v určené lhůtě nereagovala. Dne 04.12.2013 proto správní orgán vydal příkaz, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč. Příkaz si žalobce převzal osobně dne 09.12.2013. Proti příkazu podala společnost FLEET Control dne 13.12.2013 jménem žalobce odpor, přičemž doložila totožnou prostou kopii plné moci jako v prvním případě. Správní orgán společnost FLEET Control znovu vyzval k odstranění vady plné moci spočívající v nenáležité formě. Na to žalobce reagoval, opět prostřednictvím společnosti FLEET Control, přípisem ze dne 06.01.2014, k němuž doložil originál plné moci a současně požádal o prominutí lhůty k provedení úkonu, prominutí zmeškání úkonu a o uznání úkonu učiněného ve prospěch účastníka řízení osobou jinou, než zmocněncem ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu. Usnesením ze dne 30.01.2014 správní orgán požadavku žalobce částečně nevyhověl, když zmeškání lhůty k provedení úkonu spočívajícího v doložení originálu nebo ověřené kopii plné moci neprominul ani v případě „*vyjádření k řízení*“ ze dne 05.11.2013 ani v případě odporu ze dne 13.12.2013. Současně však ve vztahu k podanému odporu vyhověl požadavku žalobce na jeho uznání jako úkonu učiněného ve prospěch účastníka řízení ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu a s žalobcem zahájil správní řízení. Konečně 18.02.2014 správní orgán vydal rozhodnutí, jímž ve shodě s

dříve vydaným příkazem uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil mu pokutu ve výši 1.500 Kč. Proti rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které však ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalovaný napadené rozhodnutí přezkoumal z hlediska souladu s právními předpisy a v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

V konkrétní věci má soud za to, že žalobou napadené rozhodnutí je srozumitelné a dostatečně odůvodněné a současně netrpí vadou, pro niž by bylo nutné jej považovat za nicotné. Pokud jde o žalobcem uplatněné žalobní námitky, ty se koncentrují do čtyř základních okruhů vymezených v úvodní části odůvodnění. V tomto pořadí se s nimi bude soud také vypořádávat.

Ve vztahu k první námitce má soud za to, že tato námitka není důvodná. Žalobce shledává vadným procesní postup správního orgánu prvního stupně, když výzvu k odstranění vady plné moci zaslal toliko zmocněnci společnosti FLEET Control a nikoliv také jemu, čímž jej zkrátil na jeho právech. Řešení této otázky bylo předmětem rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 29.01.2015, sp. zn. 10 As 266/2014, v němž Nejvyšší správní soud k obdobné právní argumentaci konstatoval, že *stěžovatel postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručoval zmocněnci a nikoliv zmocniteli, a to ať již by se jednalo o výtku vad samotného odporu nebo o výtku vad plné moci. Dle § 34 odst. 2 správního řádu „s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci“. I pokud by se jednalo o výzvu k odstranění nedostatku prokázání zastoupení (jak tvrdil stěžovatel), nejedná se o úkon, který by měl osobně vykonat pouze účastník řízení (zmocnitel). Z výše uvedeného vyplývá, že správní orgán prvního stupně při doručování výzvy k odstranění vady plné moci postupoval v souladu s ustanovením § 34 správního řádu a nelze mu v tomto ohledu vyčítat vadný postup.*

Druhá námitka žalobce je v podstatě únikem pro případ, že se první námitka ukáže lichou. Jinými slovy žalobce tvrdí, že je zcela nerozhodné, z jakého podání se správní orgán dozví o možném pachateli přestupku, hlavně když se to dozví. Ani této právní argumentaci však nemůže soud přisvědčit, neboť ve svém důsledku by vedla ke zcela absurdním závěrům. Ad absurdum by totiž do správního řízení, které je svou povahou řízením neveřejným, mohly bez omezení vstupovat na něm nezúčastněné osoby, které by správnímu orgánu podávaly „indicie“ ke zjištění pachatele přestupku a správní orgán by byl nucen veškeré tyto indicie prověřovat. Takový postup by vedl k tomu, že správní orgán by de facto nikdy nebyl schopen zahájit správní řízení s provozovatelem ve věci spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť by donekonečna prověřoval oznámení třetích osob o možném pachateli přestupku. Logika silničního zákona jde oproti tomu racionálním směrem, když ve smyslu § 125h odst. 1 činí primárně odpovědným za užívání vozidla nezjištěným řidičem v rozporu s pravidly silničního provozu jeho provozovatele, a to tím, že nejprve správní orgán vyzve provozovatele k úhradě určené částky, přičemž úhrada ve lhůtě splatnosti vede k odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu). Teprve když se provozovatel chce této objektivní odpovědnosti zbavit, dává mu zákon v ustanovení § 125h odst. 6 možnost, aby namísto úhrady označil totožnost řidiče, kterému své vozidlo v době spáchání přestupku poskytl k užívání. Nevede-li přitom takové ztotožnění řidiče k uznání jeho viny ze spáchání přestupku a správní orgán je nucen řízení o přestupku zastavit nebo věc

odložit, přesunuje se odpovědnost zpět na provozovatele vozidla (§ 125f odst. 4 zákona o silničním provozu). Nejvyšší správní soud přitom dovodil, že objektivní odpovědnost nezaniká ani v případě, že *šetření k osobě konkrétního pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, vede správní orgán k závěru, že by jím měla být blíže neurčená tzv. osoba blízká řidiče označeného provozovatelem vozidla* (rozsudek NSS ČR ze dne 11.12.2014, sp. zn. 3 As 7/2014). Jinými slovy Nejvyšší správní soud dává svým rozhodnutím jasně najevo, že ani procesní taktika samotného provozovatele, který sice označí konkrétního řidiče, ale ten se následně „vymluví“ na osobu blízkou, nemůže vést ke zbavení se objektivní odpovědnosti. Tím spíše lze konstatovat, že k takovému důsledku nemůže vést procesní taktika, kdy do správního řízení budou namísto provozovatele nahodile vstupovat „nezávislé“ třetí osoby a sdělovat správnímu orgánu totožnost pachatele přestupku. Proto i druhou námitku žalobce shledal soud nedůvodnou.

Nad rámec výše uvedeného soud dodává, že v konkrétní věci je nanejvýš zřejmé, že označení amerického občana pachatelem přestupku sleduje jiné, než procesní cíle, neboť eventuální doručování písemností do vzdálené země má u správního orgánu vyvolat paniku, vnést do řízení zmatek a celkově směřovat k zániku odpovědnosti za přestupek. Tyto mimoprocesní cíle jsou tím markantnější, když zmocněncem žalobce je společnost FLEET Control s jednatelem J.K. a zmocněncem Američana L. fyzická osoba P.K., oba subjekty soudu důvěrně známé z úřední činnosti (např. řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 52 A 58/2014, nebo 52 A 78/2014) svou obstrukční procesní taktikou při zastupování pachatelů přestupků v dopravě. Pro P.K. a jeho bratra J.K. je typické, že patří k řadě účelově jednajících zmocněnců žalobců (K.S., M.V., M.J. atd.), kdy není náhodou, že žaloby podává vždy v záhlaví tohoto rozsudku uvedený advokát Mgr. Topol. Například ve věci řešené podepsaným soudem pod sp.zn. 52 A 87/2013 krajský soud v rozsudku ze dne 12.6.2014, č.j. 52 A 87/2013-39, dospěl k závěru o zneužití práva zmocněncem P.K., který sdělil jako doručovací adresu v přestupkovém řízení správnímu orgánu v Santa Cruz de Tenerife (když adresu na Tenerife a ještě v Panamě si nechal zapsat jako doručovací adresu v Centrální evidenci obyvatel, aby pak mohl tyto adresy účelově s obstrukčními cíli využívat ve správních řízeních), přičemž kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku zamítl NSS rozsudkem ze dne 26.1.2015, č.j. 8 As 109/2014-70. Účelové jednání J.K. jako zmocněnce žalobců v obdobných věcech takto hodnotil již i NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27.2.2014, č.j. 4As 118/2013-61).

Jistě není ani náhodou to, že uvedení zmocněnci včetně samotného P.K. zastupují opakovaně v přestupkových řízeních, přičemž ten vystupuje zároveň jako manažer různých projektů nabízejících řidičům pojištění proti pokutám (FLEET Control, s.r.o nabízející toto pojištění na stránkách www.nehcipokutu.cz, kdy J.K. je jejím jednatelem a P.K. „ředitelem“. Ostatně i tato společnost sama zastupuje v přestupkových řízeních jako zmocněnec, kdy používá různých postupů in fraudem legis, a to u správních orgánů v celé ČR, když např. odesílá odvolání proti rozhodnutí o přestupku z Libanonu, jak judikoval i Krajský soud v Ostravě ve věci jím řešené pod sp.zn. 18 A 14/2014, v rozsudku ze dne 5.2.2015).

S obstrukčním jednáním P.K. má již i bohaté zkušenosti správní orgán prvního stupně a i žalovaný, jak lze zjistit např. z článku na [ww.idnes.cz](http://www.idnes.cz) ze dne 14.7.2013 (http://zpravy.idnes.cz/pokuty-pojisteni-urednici-panama-petr-kocourek-ftd-/krimi.aspx?c=A130712_152955_pardubice-zpravy_mt):

„Muž nabízí pojištění proti pokutám. Úřady ho nahánějí na Kanárech.“ Sám P.K. zde uvádí, že *„hrajeme si i s doručovacími adresami i na Kanárských ostrovech, to je pravda. Je to legitimní součást postupu, děláme to kvůli tomu, že úředníci jsou z toho vyplašení“*, přičemž legitimní postup správních orgánů se zřejmě jmenovaným nezamlouvá (údajně P.K. prohlásil, že *„Pardubice jsou asi nejvíce zaujatí vůči obviněným z celé republiky“*, tvrdil, že *„disponujeme zkušenými právníky, kteří jsou schopni každý údajný přestupek obhájit. K udělení pokuty tak vůbec nedochází.“*). Krajský soud proto považuje bratry P.K. a J.K. a celou společnost FLEET Control za nedůvěryhodné a jejich případné svědecké výpovědi a postupy ve správních řízeních za pochybné, když se jedná o činnost in fraudem legis. Pro krajský soud je naopak nepochybné, že taková činnost osob, které slibují, že za finanční prostředky zbaví řidiče pokut, tedy že je zbaví zákonné odpovědnosti za protiprávní jednání za použití obstrukčních postupů, je pro společnost nebezpečná s negativním dopadem na myšlení a jednání řidičů v České republice, tedy i může mít negativní vliv na zajištění bezpečnosti silničního provozu (pokud by takové účelové a obstrukční jednání uvedených zmocněnců v případech zastupovaných jmenovaným advokátem bylo v převážné míře úspěšné, tak by vize beztretnosti za přestupková jednání na silničním provozu řidičů zastupovaných těmito osobami mohla vést až k naprostému ignorování povinností řidiče jako účastníka silničního provozu).

Ve vztahu k třetí námitce soud uvádí, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 18.02.2014 je rozhodnutím o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, nikoliv rozhodnutím o přestupku, kterého by se snad sám dopustil. Z tohoto důvodu správní orgán přirozeně své odůvodnění koncentruje směrem k naplnění podmínek objektivní odpovědnosti provozovatele ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu, nikoliv k prokazování viny žalobce za spáchání přestupku. Objektivní odpovědnost totiž zavinění nevyžaduje, pouze se stanoví liberační důvody, při jejichž naplnění se může provozovatel objektivní odpovědnosti zbavit (§ 125f odst. 5 zákona o silničním provozu). Jako irelevantní lze shledat námitky žalobce spočívající v tom, zda správní orgán zkoumal zachování devíti míst pro vozidla taxislužby, popř. zda vozidlo žalobce nebylo náhodou vozidlem taxislužby. Podstatou v konkrétní věci však je, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno až za dopravním značením vyhrazeným pro vozidla taxislužby a že takovým vozidlem nebylo. Jednak taková námitka není liberačním důvodem pro zbavení se objektivní odpovědnosti za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a jednak, pokud už žalobce takové tvrzení uplatňuje, musí tak činit v té fázi správního řízení, kde má tato námitka svou relevanci. Samozřejmě se na něj přenáší důkazní břemeno. Správní orgán, natož soud, není povinen žalobci prokazovat, že jeho vozidlo není vozidlem taxislužby, nýbrž žalobce je povinen prokázat, že takovým vozidlem je (viz např. rozsudek NSS ze dne 02.05.2013, sp. zn. 3 As 9/2013). V situaci, kdy žalobce s takovou námitkou přichází až ve správní žalobě, přestože ji mohl bez překážek uplatnit v řízení před správními orgány obou stupňů, lze s úspěchem tuto námitku považovat za ryze účelovou, byť v přestupkovém řízení se zásadně neuplatí koncentrace (k tomu např. rozsudek NSS ČR ze dne 04.12.2013, sp. zn. 1 As 83/2013). To však ještě automaticky neznamená, že správní soudy jsou další, třetí instancí ve správním řízení. Není totiž cílem soudního přezkumu ve správním soudnictví nahrazovat činnost správního orgánu, když východiskem přístupu soudu pro rozhodnutí, zda a do jaké míry případně dokazování provádět, bude posouzení důvodnosti podané žaloby z hlediska uplatněných žalobních námitek. Žalobce navíc skutečnost, že jeho vozidlo je vozidlem

taxislužby, nedokládá ani žádnými důkazy, pouze ji bez dalšího tvrdí. Z těchto důvodů má soud za to, že ani námitky koncentrované do třetího žalobního bodu nemohou obstát.

Konečně i čtvrtou žalobní námitku žalobce shledává soud nedůvodnou, když podle názoru soudu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně naplňuje bezezbytku náležitosti, které na písemné vyhotovení rozhodnutí správních orgánů klade správní řád, a spáchaný přestupek, který je východiskem pro následnou objektivní odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla, byl popsán dostatečně určitým způsobem tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným případem protiprávního jednání. Je určen místem, časem, způsobem spáchání, jakož i právní kvalifikací a soud neshledává na takové identifikaci ničeho, co by navazující rozhodnutí žalovaného mělo činit nesrozumitelným nebo nedůvodným.

Na základě výše uvedeného proto soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu toto právo nevzniklo.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 20. dubna 2015

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová